

Intro

“ขอโทษนะครับ...”

“...”

“ผมขอถามชื่อคุณได้ไหม”

หลังนั่งเงียบอยู่นานเจียตัดสินใจหันไปถามคนแปลกหน้าที่นั่งอยู่ตรงฝั่งคนขับ ออกทริปมาจนจะหมดวันแล้วเจียยังไม่รู้จักแม้แต่ชื่อของอีกฝ่ายด้วยซ้ำ แถมไม่ว่าจะเงินค่ารถ ค่าน้ำมัน ค่าแรงก็ไม่เอาสักบาท

แน่นอนว่าเจียไม่ได้คำตอบอะไรนอกจากเสียงหัวเราะในคอ การกระทำที่ดูมีลับลมคมในทำให้เจ้าของดวงตากลมโตเริ่มได้มองสำรวจคนข้างกายอย่างจับผิด แต่เมื่อได้สังเกตดี ๆ แล้วผู้ชายคนนี้ไม่เหมือนคนขับรถท้องถิ่นของเมืองเมลเบิร์นเลยสักนิด

จากภายนอกก็ดูไม่ใช่นักดื่มตุนหรือมีพิษมีภัย อีกทั้งยังถือว่าเป็นคนบุคลิกดีคนหนึ่งเลยก็ว่าได้ ถึงแม้จะเป็นคนเอเชียเหมือนกัน

แต่ดูสูงกว่ามาตรฐานผู้ชายเอเชียทั่วไปอยู่มาก อีกฝ่ายมีผิวสีแทน รูปร่างดีเหมือนคนที่ออกกำลังกายเป็นประจำ ใบหน้าคมคายมีไรหนวดจางๆ ผมสั้นสีดำไม่ได้จัดเป็นทรงสักเท่าไร เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มขาลุยลุดเซอร์ๆ คนหนึ่งที่ดูดีไม่น้อย และที่สำคัญน่าจะมีอายุมากกว่าเจ็ยอยู่หลายปีทีเดียว

“พระอาทิตย์ตกที่นี่สวยมาก”

เสียงทุ้มดังขึ้นมาทำลายความเงียบ ขณะที่รถค่อยๆ จอดทำให้เจ็ยที่แอบลอบสำรวจอีกฝ่ายอยู่ถึงกับสะดุ้ง

ร่างเล็กที่กำลังเล็งลึกลับก้มมอง Google Map ในมือถือตัวเองแก่เขิน ก่อนจะเห็นว่าจุดสีฟ้าซึ่งบอกตำแหน่งของเขาหยุดลง ตรงคำว่า ‘Loch Ard Gorge’¹ เรียบร้อยแล้ว

“ฉันชื่อเฟิง”

ได้ยินดังนั้นเจ็ยก็เงยหน้ามอง อีกฝ่ายแนะนำตัวเสร็จก็เปิดประตูลงไปจากรถทันทีโดยไม่พูดอะไรต่อ

เจ็ยเร่งรีบเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าและหยิบกล้องถ่ายรูปคู่ใจขึ้นมาคล้องคอเอาไว้ ก่อนจะรีบเปิดประตูลงจากรถแล้ววิ่งตามคนร่างสูงไปทันที

เจ็ยเดินทางมาไกลถึงเมืองเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย

¹ ไตรกผาขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางทะเล มีรูปร่างคล้ายสะพานโค้งที่เกิดจากการถูกน้ำทะเลกัดเซาะจนทะลุ เป็นจุดท่องเที่ยวยอดนิยม เหมาะสำหรับการชมพระอาทิตย์ตก และเป็นสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ตั้งอยู่บนถนน Great Ocean Road โดยรวมมีจุดน่าสนใจ 4 จุด ได้แก่ เสาหิน Tom and Eva lookout หน้าผา The Razorback จุดชมวิว Mutton Bird island lookout และริมชายหาด Loch Ard Gorge

เพื่อตามหาความทรงจำที่หายไป หลังจากเจอโปสต์การ์ดใบหนึ่งในห้องของตัวเองเมื่อไม่กี่วันก่อน

โปสต์การ์ดใบนั้นด้านหนึ่งเป็นรูปถ่ายพระอาทิตย์ตกที่หน้าผา Loch Ard Gorge และตรงมุมหนึ่งมีลายมือของเขาเขียนเอาไว้ว่า

01/07/2558

ในเมื่อวันนี้คือวันที่ 1 เดือนพฤษภาคม 2565 ดังนั้นปีพุทธศักราชที่เขียนอยู่บนโปสต์การ์ดจึงทำให้เจียตั้งคำถามกับตัวเองว่า เมื่อหกปีก่อนเขามาทำอะไรที่นี่

...แต่ความทรงจำ ณ ช่วงเวลานั้นกลับว่างเปล่า

เขาเรียบเรียงเหตุการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้น สุดท้ายก็ได้รับความจริงว่าเป็นเพราะอุบัติเหตุรถชนเมื่อสี่ปีก่อนทำให้ร่างกายเกิดภาวะ **สูญเสียความทรงจำชั่วคราว** ความทรงจำในระยะเวลาที่คาบเกี่ยวกันกับเหตุการณ์ในวันนั้นจึงขาดหายไป

เจียตัดสินใจลาออกจากการเพื่อออกเดินทางตามหาความทรงจำ แม้ว่าการตัดสินใจครั้งนี้มันจะดูสุดโต่งไปสักหน่อย แต่เขาไม่ยอมมานั่งเสียใจทีหลัง หากจะต้องลืมบางสิ่งไปตลอดชีวิต

ร่างบางถือกล้องคู่ใจไปหยุดยืนอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มที่กำลังกอดอกมองทิวทัศน์เบื้องหน้า ก่อนจะยกกล้องขึ้นมาบันทึกภาพวิวที่สวยงามเอาไว้

แฮะ!

ลั่นเสียงชัดเตอร์ร่างเล็กก็ค่อยๆ ลดกล้องในมือลง แสงจากดวงอาทิตย์จึงส่องลงมากระทบใบหน้าของเขาอีกครั้ง ดวงตากลมโตกวาดมองภาพผืนทะเลที่ขยับไหวคลอเคลียกับแสงอาทิตย์สีทองที่กำลังจะลับขอบฟ้า ช่วงเวลาดังามในตอนนีทำให้เจียเชื่อแล้วว่า

ถนนเลียบชายฝั่งอย่าง Great Ocean Road² เป็นถนนสายโรแมนติก
อย่างที่เราหลายคนว่าไว้จริง ๆ

เจียหันไปมองคนข้างกายที่นั่งลงไปกับพื้นหญ้า ก่อนที่จะนั่ง
ลงข้าง ๆ แล้วหันไปคุยกับอีกฝ่าย “สวยมากเลยนะครับ”

“อ้อ สวยมาก”

ร่างสูงหันกลับมายิ้มให้เจีย นัยน์ตาสีดำสนิทคล้ายแฝงไปด้วย
ความรู้สึกมากมายที่อัดอั้นอยู่ในนั้นจนร่างบางต้องหลบตามองไป
ทางอื่นพร้อมกับหัวใจที่อยู่ ๆ ก็เต้นรัวอย่างไม่รู้สาเหตุ

“เขยิบเข้ามาหน่อย เดี่ยวตก”

แรงสัมผัสที่ตื้นແขนทำให้เจียพยักหน้ารับเบา ๆ ก่อนจะ
กระเฒิบตัวเข้าไปนั่งใกล้เฟิงตามคำสั่ง จากนั้นก็รีบปิดเศษดินที่เลอะ
มือตัวเองก่อนจะยื่นมือไปจับทักทาย

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ ผมชื่อ...”

“เจีย”

ร่างสูงจ้องเข้าไปในดวงตากลมโตอย่างไม่ลดละ คล้ายกำลัง
ตามหาคำตอบบางอย่างจากสายตาที่ว่างเปล่าคู่นั้น

“รู้จักแล้ว”

คำตอบของเฟิงทำให้เจียนิ่งค้างไป รอยยิ้มบนใบหน้าจางหาย
ในพริบตา รวากับทุกอย่างรอบตัวเจียบลงจนได้ยินเสียงคลื่นทะเล
เสียงของผู้คนรอบด้านถูกกลบด้วยเสียงหัวใจของเจียที่เต้นดังรัวด้วย
ความสับสน

² ถนนเลียบชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิก ระยะทางประมาณ 243 กิโลเมตร ได้รับการ
ขนานนามว่าเป็นหนึ่งในเส้นทางรถยนต์ที่สวยงามที่สุดในโลก

เจียมั่นใจเหลือเกินว่า ไม่เคยรู้จักผู้ชายที่ชื่อเฟิงคนนี้อีกก่อนเลยในชีวิต

พวกเขามองตากันอยู่แบบนั้นจนเวลาผ่านไปนานเท่าไรก็ไม่อาจรู้ ทว่าภายใต้ความเงียบกลับมีคำถามมากมายผุดขึ้นมาอยู่ในหัวของเจียจนไม่รู้ว่าจะเริ่มจากตรงไหนก่อน

ตอนนี้เจียไม่แน่ใจ บางทีสิ่งที่สูญหายไปอาจจะไม่ใช่แค่ช่วงเวลา แต่อาจมีใครบางคนที่ถูกหลงลืมไปจากชีวิตของเขาด้วย

ไม่ว่าในตอนนี้บรรยากาสรอบตัวจะสวยงามขนาดไหนก็ตาม แต่สิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเจียคือผู้ชายคนนี้

สายตาที่แฝงไปด้วยความอ่อนโยนทำให้เจียรู้สึกเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ทำให้เขาไม่สามารถละสายตาได้ ร่างบางจ้องมองเข้าไปในดวงตาคู่นั้น ไม่หลีกเลี่ยงแม้ว่าอีกฝ่ายจะเริ่มโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งริมฝีปากสัมผัสกัน ในแว่นหูของเจียก็อื้ออึงจนกลายเป็นเจียบสนิท

“...”

“...”

เฟิงไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าปล่อยยให้ริมฝีปากของพวกเขาสัมผัสกันอยู่อย่างนั้น ก่อนจะค่อยๆ หลับตาลงและเริ่มภาวนาในใจ เพราะสำหรับเฟิงความเงียบของเจียเป็นเหมือนความหวังสุดท้าย

แต่ไม่กี่วินาทีต่อมาเจียก็เหมือนถูกปลุกให้ตื่นจากภวังค์ ดวงตาลมโตเบิกโพลงด้วยความตกใจ และทันทีที่ได้สติก็รีบผลักเฟิงออกอย่างแรงจนฝ่ายนั้นเสียหลักเซไปข้างหลัง

“นี่คุณ!” เจียตะโกนเสียงดังลั่นและยกมือปิดปากตัวเอง ก่อนจะขยับตัวถอยห่างด้วยความหวาดกลัว

การกระทำของเจียทำลายความหวังสุดท้ายของเฟิงจนหมด
สิ้น เพราะนั่นเป็นคำตอบที่ชัดเจนแล้วว่า...

ตอนนี้เจียจำกันไม่ได้แล้วจริงๆ

“ใครเขาบอกยีนดีที่รู้จักกับสามีเก่ากัน”

Day 1

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้บรรยากาศระหว่างพวกเขาอึมครึม ขึ้นมาทันที เจียร์ร้องไวยวายเสียงดังจนนักท่องเที่ยวในละแวกนั้นเริ่มแตกตื่น เฟิงรีบพาคนตัวเล็กขึ้นไปนั่งสงบสติอารมณ์ในรถก่อนที่เรื่องราวจะยิ่งไปกันใหญ่

พออยู่กันสองต่อสองภายในรถเจียร์ก็ยอมนั่งเงียบๆ สงบสติอารมณ์ ทั้งที่ในใจอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกมากมายที่กำลังจะระเบิด ยิ่งเมื่อนึกถึงการกระทำไม่ให้เกิดภัยจากผู้ชายที่เพิ่งเจอกันวันแรก ทั้งความโกรธ ความกลัว ทุกความรู้สึกผสมปนเปกันไปหมด

“คะ...คุณเป็นนักต้มตุ๋นหรือไง ผมยังไม่เคยแต่งงาน ไม่มีสามีเก่าอะไรทั้งนั้น”

เฟิงชำเลื่องมองเจียร์ที่กำลังทำใจดีสู่เธอ ถามในสิ่งคับข้องใจด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูกล้าๆ กลัวๆ

“ไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อย”

ร่างสูงเอื้อมมือไปหาร่างเล็กหวังจะปลอบโยนอีกฝ่าย แต่เจียที่กำลังหวาดกลัวรีบเปี่ยงตัวหลบ มือเล็กเริ่มปิดป้ายไปทั่วเพื่อหาหนทางหนี แต่เมื่อเห็นว่าประตูและหน้าต่างของรถถูกล็อกไว้ทั้งหมด ดวงตากลมโตก็เริ่มร้อนไปด้วยหยาดน้ำตา

ภาพที่โดนลวนลามก่อนหน้านี้ย้อนกลับมาในหัวของเจียอีกครั้ง หัวใจดวงน้อยเต้นตึกตักราวกับอยู่ในช่วงนาทีชีวิต ในใจเริ่มสวดมนต์ภาวนาและนึกถึงหน้าแม่ที่รออยู่ที่บ้าน

“อย่าเข้ามานะ! ผมจะลงจากรถ”

“เจียใจเย็นๆ แล้วฟังกันก่อน”

“ยะ...อย่าขยับเข้ามาใกล้ผมนะ!”

เจ้าของนัยน์ตาคมจ้องมองคนที่กำลังกลัวด้วยสายตารูปลิงแวบหนึ่ง และเพื่อให้คนตัวเล็กสบายใจเฟิงเลยรีบขยับตัวถอยห่าง แล้วยกมือสองข้างขึ้นเป็นการบอกว่าเขายอมแพ้

“เธอจะจำกันไม่ได้ไม่เป็นไร แต่ขอละ...ช่วยฟังฉันอธิบายก่อนได้ไหม”

น้ำเสียงที่ฟังดูเหนื่อยล้า และแววตาที่ฉายความผิดหวังออกมาอย่างชัดเจนทำให้เจียถึงกับชะงัก

พอพระอาทิตย์เริ่มคล้อยลงดินผู้คนต่างก็ทยอยกันกลับออกไป ทำให้ตอนนี้ทุกอย่างรอบตัวตกอยู่ในความเงียบ มีเพียงเสียงคลื่นเบาๆ จากทะเลด้านล่างที่ซัดเข้ามากระทบฝั่ง ท้องฟ้าเริ่มมืด มีเพียงไฟจากข้างทางและไฟหน้ารถช่วยส่องสว่าง ถนนทั้งสายไร้ผู้คน มีแค่พวกเขาเพียงเท่านั้น

เฟิงกดปุ่มลดกระจกรถทุกด้านลงเพื่อให้เจียคลายความกังวล เมื่อหน้าต่างของรถบ้านถูกเปิดออก ลมที่โกรกเข้ามาเป็นระลอก ๆ

ช่วยพิศพาอารมณ์ของคนร่างเล็กให้ค่อย ๆ เย็นลง

“อย่างแรก ฉันขอโทษที่ทำให้เธอตกใจ เป็นเพราะอุบัติเหตุ
ครั้งนั้นเธอเลยจำฉันไม่ได้”

“...คุณรู้ได้ยังไงว่าผมประสบอุบัติเหตุ”

ร่างสูงชำเลืองมองคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ แวบหนึ่งก่อนจะถอน
หายใจ “ทำไมฉันจะไม่รู้ล่ะ ก็เราเคยแต่งงานกันเมื่อห้าปีที่แล้ว ก่อน
ที่ในปีต่อมาเราจะเลิกกันและเธอก็ประสบอุบัติเหตุ”

“...”

“พ่อแม่ของเธอรู้ว่าเธอจะมาตามหาความทรงจำที่เมลเบิร์น
คนเดียว เขาเป็นห่วง เลยรีบโทร. มาหาฉัน นั่นเป็นเหตุผลที่ฉันตาม
เธอมาที่นี่”

“แม่ผมก็รู้จักคุณอย่างนั้นแหละ”

“ถ้าเธอไม่เชื่อ จะโทร. ไปถามแม่ของเธอดูก็ได้นะ”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน...”

“ที่จริงเธอไม่จำเป็นต้องมาไกลถึงเมลเบิร์น เพราะฉันคือสิ่ง
ที่เธอตามหามาตลอด เจีย”

เฟิงหันไปสบตากับเจียอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าดวงตาอีกฝ่ายว่าง
เปล่าไร้ซึ่งความรู้สึกใดร่างสูงก็แค่นยิ้ม เค้นเสียงหัวเราะกับตัวเอง
ก่อนจะเบนหน้าไปมองทางอื่น

“ลืมทุกอย่างที่เกี่ยวกับฉันไปหมดเลยสินะ พอเห็นเธอเป็น
แบบนี้ฉันเริ่มเสียใจขึ้นมาดิ่งแล้ว”

“ผม...ผมขอโทษ”

“ขอโทษทำไม”

“ขอโทษที่จำคุณไม่ได้ไม่ว่าคุณจะเคยเป็นใครก็ตาม...ผมเชื่อ

ว่าไม่มีใครอยากถูกลืมทั้งนั้น”

“เธอไม่ได้ผิดอะไรสักหน่อย... ที่จริงทั้งหมดมันเป็นความผิด
ของฉันเอง”

เฟิงถอนหายใจเสียดัง นัยน์ตาสีดำสนิทหม่นแสงเล็กน้อย
ก่อนจะค่อยๆ ซ้ำเลื่องมองเจียอีกรอบ “จริงๆ ก็ช่างมันเถอะ เอา
เป็นว่าฉันไม่ชนักต้มตุ๋นอย่างที่เธอคิด เธอไว้ใจฉันได้ และฉันจะอยู่
กับเธอไปตลอดทั้งชีวิตนี้”

เจียไม่ได้ปฏิเสธ แต่ก็ไม่ได้ตอบตกลงในทันที ทว่าเมื่อจึกซอร์
ขึ้นสุดท้ายถูกยื่นมาตรงหน้า มีหรือที่เขาจะไม่อยากรับเอาไว้

“ถ้าตกลงก็ช่วยฉันตัดสินใจที ว่าคืนนี้เราจะไปหาโฮสเทลนอน
กันในเมือง หรือจะนอนกันที่เตียงข้างหลังรถนี้”

เจียหันไปมองด้านหลังของรถตามที่เฟิงชี้ รถคันนี้เป็นรถบ้าน
มีทั้งห้องน้ำ ห้องครัว และเตียงนอนที่กว้างพอสำหรับนอนสองคน
ได้อย่างสบายๆ

แต่การต้องมานอนร่วมเตียงกับชายแปลกหน้าที่อ้างว่าเป็น
สามีเก่าตั้งแต่วันแรกไม่ได้อยู่ในความคิดของเจียเลยสักนิด อย่าง
น้อยๆ ก็ให้เขาได้ตั้งหลักก่อนสักคืนสองคืน ได้มีเวลาให้ทำความ
รู้จักกันมากกว่านี้อีกสักนิดคงจะดีกว่า

“โฮสเทลแล้วกันครับ”

หลังจากได้รับคำตอบเฟิงก็ขับรถออกมาจากจุดชมวิวเพื่อ
ตรงไปยังเมืองใกล้ๆ ความเจียบภายในรถทำให้เจียเป็นฝ่ายเอื้อม
มือไปกดเปิดวิทยุ และตลอดทางก็ยังคงนั่งจมอยู่กับคำถามมากมาย
เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขาที่ยังติดค้างอยู่ในใจ ร่องเล็กเลย

เหลือบมองชายหนุ่มเป็นช่วง ๆ คล้ายว่ามีบางอย่างที่อยากจะถาม แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะเก็บความสงสัยเหล่านั้นเอาไว้ก่อน

“นี่เรากำลังไปเมือง Port Campbell กันใช่ไหมครับ”

“ใช่ จากตรงนี้อีกไม่เกินยี่สิบนาทีก็ถึงแล้ว ถ้าเธอเหนื่อยก็รีบก่อนได้เลยนะ”

“คุณอยากให้ผมหลับเพราะคุณจะหลอกผมไปขายไข่” โหมบอกไว้เลยผมขายไม่ได้ราคาหรอกนะ” เจียตอบกลับไปแบบติดตลก ด้วยเสียงเจือหัวเราะเพื่อลดความอึดอัดระหว่างพวกเขา

“เธอนี่นะ ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่ใช่ นักต้มตุ๋น”

“ขอให้อ้างเถอะ ไม่ใช่พุงนี้ตื่นมาสรุปว่าถูกจับไปเรียกค่าไถ่ บอกอีกรอบนะว่าผมขายไม่ได้ราคาหรอก”

“ฉันว่าเธอขายได้ราคาอยู่นะ ตอนนั้นฉันจ่ายค่าสินสอดไปเป็นล้านเชียว” ร่างสูงพูดพร้อมกับเลิกคิ้วมองเจีย ซึ่งปฏิกิริยาที่หันขวับมามองพร้อมกับเบิกตากว้างอย่างตกใจก็ทำให้เฟิงกระตุกยิ้ม

“ล้าน?! แม่ผมเรียกสินสอดเป็นล้านเลยหรอ คุณนายหลินขายลูกกินแน่ ๆ สงสัยกลับไปต้องคุยกันหน่อยแล้ว”

“ล้อเล่นหรอหน้า แต่ต่อให้เป็นล้านจริง ๆ ฉันก็ยังได้กำไรอยู่นะ ก่อนแต่งเธอให้ฉันมาจนแม่ขาดทุนแล้ว”

น้ำเสียงยียวนทำให้เจียหรีตามองชายหนุ่มพร้อมกับยิ้มมุมปากอย่างรู้ทัน ยิ่งเมื่อเห็นแววตากริ๊งกริ๊งของอีกฝ่ายเจียก็เดาได้ทันทีว่าที่เฟิงพูดนั้นหมายถึงเรื่องอะไร

เจียดีด้นแขนเฟิงเบา ๆ แล้วหัวเราะออกมา “ฉันจะเอากำไรคืนให้สาสม หลังจากนั้นผมจะให้คุณขับรถจนตะคริวกันไปเลยดีไหมครับ”

เสียงหัวเราะของคนทั้งคู่ทำให้บรรยากาศในรถเริ่มผ่อนคลาย โดยเฉพาะเฟิงที่รู้สึกสบายใจมากยิ่งขึ้นเมื่อได้เห็นรอยยิ้มของเจียอีกครั้ง รอยยิ้มที่ประดับด้วยรอยยิ้มที่แก้มทั้งสองข้างยังคงน่ารักที่สุดสำหรับเขาเสมอมา

“เธอหิวไหม ฉันซื้ออาหารแช่แข็งอุ่นไว้ เวฟกินได้นะ”

“ก็ดีนะคะครับ”

ในทีแรกเจียก็ไม่ได้รู้สึกหิวอะไร แต่พอเฟิงพูดขึ้นมาท้องไส้ก็เริ่มโอดครวญเหมือนรู้เวลา เขาลุกจากที่นั่งข้างคนขับแล้วตรงไปที่โซนครัวเล็ก ๆ ตรงส่วนกลางของตัวรถ ก่อนจะเปิดตู้เย็น ไล่ตามองหาอาหารที่ตัวเองพอจะกินได้

“ช่องฟรีซมีสองช่อง หยิบจากช่องบนนะ ช่องข้างล่างเป็นอาหารรสจัด เธอไม่ชอบ”

เจียที่กำลังหยิบกล่องอาหารถึงกับชะงัก เขาหันไปมองอีกฝ่ายผ่านกระจกมองหลัง เป็นเพราะเฟิงรู้จักธรรมเนียมการกินอาหารของเขาดีจนเกินไป...

“แล้ว...คุณชอบกินอะไรครับ”

“เธอเลือกมาเลยฉันทานได้หมด ถ้าเอาสะดวกหน่อยก็เป็นนักเก็ตก็ได้”

เมื่อได้รับคำตอบเจียก็หยิบกล่องอาหารออกมาใส่ไมโครเวฟใช้เวลาอยู่ตรงครัวไม่เกินสิบนาทีก็เดินกลับมานั่งที่เดิม พร้อมกับอาหารที่ส่งกลิ่นหอมโชยออกมา

“อะ คุณลองกินสิ” เจียใช้ส้อมจิ้มนักเก็ตชิ้นหนึ่งขึ้นมาเป่าแล้วยื่นไปจ่อที่ปากเฟิง “อ้าปากเร็วสิครับ คุณขับรถตั้งนานคงหิว”

เจียไม่ได้คิดอะไรไปมากกว่าการป้อนของกินให้แก่เพื่อนร่วม

ทริบที่กำลังเสียสละเป็นฝ่ายขบถให้ แต่คนที่คิดมากกว่านั้นคือเฟิง การกระทำที่เป็นธรรมชาติของอีกฝ่ายทำให้ความรู้สึกเก่า ๆ ที่ยังติดอยู่ในความทรงจำย้อนกลับมาให้คิดถึงอีกครั้ง นัยน์ตามมองไปไหนขึ้นมารูหนึ่ง แต่สุดท้ายเขาก็ต้องเก็บความรู้สึกเอาไว้ แล้วอำปากรับนักเกตุขึ้นนั้นไปอย่างเงียบ ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แท้จริงแล้วสำหรับเฟิง เจียแตกต่างจากคนอื่น เจียเหมือนมีสิทธิพิเศษ เป็นคนที่สามารถย้อนกลับเข้ามาในชีวิตของเขาตอนไหนก็ได้โดยที่เขาเองก็ยินดี

เวลาล่วงเลยผ่านไปราว ๆ สามสิบนาทีกี่ในที่สุดรถบ้านคันใหญ่ก็เลี้ยวเข้าสู่เมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งที่มีป้ายเขียนเอาไว้ว่า *Port Campbell*

บรรยากาศช่วงกลางคืนของ Port Campbell³ ค่อนข้างสงบที่นี้เป็นเมืองท่า ตั้งอยู่ไม่ห่างจากสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นแลนด์มาร์กแต่ละจุดมากนัก เมืองนี้จึงเป็นที่นิยมสำหรับนักท่องเที่ยวที่ต้องการหาที่พักดี ๆ ไว้พักผ่อน

ระหว่างทางก่อนหน้านี้นี้เจียค้นหาห้องพักรองห้องสำหรับพวกเขาสองคนผ่านโทรศัพท์มือถือ แต่ดูเหมือนว่าโฮสเทลทุกที่จะมีคนจับจองเต็มทั้งหมด เหลือห้องพักรองอยู่เพียงห้องเดียวเท่านั้น นั่นหมายความว่าถ้าไม่นอนด้วยกัน ก็จะต้องมีคนหนึ่งนอนในรถ

“ผมขอโทษด้วยนะครับ...แต่เป็นเพราะวันนี้ผมเพิ่งรู้จักคุณ”

³ เมืองเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างต้นทางและปลายทางของ Great Ocean Road จากที่นี่สามารถเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ ต่อได้อย่างสะดวก

ถึงแม้คำว่า ‘เพ็ญรัจักคุณ’ จะทำให้เพ็ญรู้สึกเจ็บจี๊ดขึ้นมา แต่เพื่อความสบายใจของเจีย เขาก็ไม่สามารถทำอะไรไปได้มากกว่าที่ ทำอยู่ตอนนี้

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องขอโทษ ฉันนอนในรถได้ สบายมาก”

เพ็ญหันไปตอบคนที่นั่งอยู่ตรงเบาะข้างคนขับด้วยน้ำเสียง สบาย ๆ ขณะขับรถเข้าไปจอดเทียบที่หน้าประตูทางเข้าของโฮสเทล ที่เจียจองเอาไว้

“คุณนอนได้แน่ใช่ไหม” เจียกำลังจะเปิดประตูลงจากรถ แต่ อยู่ ๆ ก็หันกลับไปมองเพ็ญอีกครั้งด้วยแววตารู้สึกผิด

“ฉันออกทริปคนเดียวบ่อย ไม่ต้องห่วงหรอก เธอไปนอน เถอะ พรุ่งนี้เจอกัน”

“...ผมขอโทษนะครับ”

“ไม่เป็นไร เรายังมีเวลาให้รู้จักกันอีกเยอะ”

“อย่างนั้นก็...ขอบคุณนะครับสำหรับวันนี้ ฝันดีครับ”

เพ็ญส่งยิ้มให้อีกครั้งก่อนที่คนตัวเล็กจะเปิดประตูลงจากรถ ร่างบางหันมาโบกมือลาจากนั้นจึงเดินเข้าไปในโฮสเทล

“ฝันดีเหมือนกัน”

Day 2

วันที่สองของทริป เฟิงมารอเจียที่ไฮสเทิลตั้งแต่เช้านี้ เพื่อจะพาอีกฝ่ายไปหาซื้อข้าวกันก่อนจะออกเดินทาง พวกเขาเดินหาร้านอาหารในละแวกนั้นอยู่สักพัก เจียก็เลือกร้านอาหารซึ่งเป็นร้านเล็กๆ ที่ตั้งอยู่ติดทะเล คนตัวเล็กเดินนำเข้าไปและเลือกนั่งตรงโต๊ะชิดด้านหน้าของร้านที่หันออกไปทางชายหาด โดยมีเฟิงเดินตามหลังมาและนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“เราจะกินอะไร” เฟิงถามพร้อมกับหยิบเมนูอาหารขึ้นมาดู
“อ้อออ~”

ร่างเล็กกวาดตาอ่านเมนูอาหารอยู่ไม่นานก็หันไปบอกพนักงานชายที่ยืนรอจัดเมนูอยู่ใกล้ๆ

“I would like to have some toasted and poached eggs.
(ผมอยากได้แค่ขนมปังปิ้งกับ Poached Eggs ครับ)”

“I’ll take the same. (เอาเหมือนเขาแล้วกันครับ)”

หลังจากพนักงานเดินออกไปทั้งสองคนก็ไม่ได้พูดคุยอะไรกันต่อ เฟิงนั่งกอดตอมองไปนอกหน้าต่าง เจียจึงใช้โอกาสนี้ลอบมองชายหนุ่มตรงหน้าอย่างตั้งใจอีกครั้ง

วันนี้เฟิงสวมเสื้อยืดสีขาวทับด้วยเสื้อยีนแขนยาว และสวมหมวกวินเทจทรง Newsboy สีน้ำตาล จริง ๆ แล้วหากดูจากการแต่งตัวก็นับว่าเฟิงเป็นคนที่มีรสนิยมดีและมีสไตล์มากคนหนึ่ง อย่างไรก็ตามผู้ชายสไตล์ลุงแบบนี้ไม่ใช่ผู้ชายในแบบที่เจียคิดจะตัดสินใจแต่งงานด้วยเลยสักนิด ตอนนี้เจียเริ่มอยากรู้แล้วเหมือนกันว่าทำไมตัวเขาในตอนนั้นถึงเลือกแต่งงานกับผู้ชายคนนี้ได้

เป็นเพราะการมองที่โจ่งแจ้งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว เฟิงเลยสายตาจากทิวทัศน์ด้านหน้าและเลิกคิ้วมองเจียยิ้ม ๆ “แอบมองเหรอ”

เมื่อถูกจับได้เจียก็ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แสร้งมองไปทางอื่นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก่อนจะรีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“เมื่อคืนคุณหลับสบายไหมครับ”

เฟิงทำแขนกับโต๊ะ ยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีกฝ่ายก่อนจะหัวเราะในลำคอเบา ๆ

“ถ้าอยากรู้ก็ต้องมานอนด้วยกัน”

“หือออ?”

เจียลากเสียงยาวพร้อมกับหรีตามองอีกฝ่ายด้วยท่าทางล้อเลียน เจ้าของใบหน้าหวานยกยิ้มกว้างจนปรากฏรอยบุ๋มที่แก้มทั้งสองข้าง

“ทำตัวเป็นวัยรุ่นใจร้อนไปได้ วันแรกจูบผม วันที่สองก็ชวนนอนด้วย ถ้าคุณไม่ใช่สามีเก่าที่แม่ส่งมาให้อยู่เป็นเพื่อน ผมคงหนีไปแล้วแน่ ๆ”

“ฉันใจร้อนตรงไหน ต้องมานั่งจิบเธอใหม่อีกรอบนี่ก็ถือว่าฉันใจเย็นมากแล้ว”

ดวงตากลมโตแฝงไปด้วยความซุกซน เจียมยิ้มเหมือนกับเด็กน้อยที่กำลังได้เล่นสนุก ร่างเล็กทำแขนกับโต๊ะบ้าง ก่อนจะค่อยๆ โน้มตัวไปใกล้อีกฝ่าย

“สรุปคุณจิบผม?”

น้ำเสียงเย้าหยอกไม่ได้ทำให้คนฟังมีท่าทางเขินอายใดๆ กลับกันเฟิงยังดูพึงพอใจมากขึ้นกว่าเดิมเสียอีก

“แล้วได้หรือเปล่าล่ะ”

“Excuse me, sir. Your orders are served. (ขอโทษนะครับอาหารของคุณมาเสิร์ฟแล้ว)”

บทสนทนาของพวกเขาถูกขัดจังหวะโดยพนักงานที่นำอาหารมาเสิร์ฟ เจียมไม่ได้ตอบอะไร แค่ส่งยิ้มให้เฟิงแล้วยักไหล่เบาๆ ก่อนจะขยับตัวถอยห่างออกไป

หลังพนักงานวางอาหารลงบนโต๊ะ เจียมก็ขมวดคิ้วมองอาหารทั้งสองจานสลับกันไปมาด้วยความสงสัย เมื่อเห็นว่าเครื่องเคียงในงานที่วางอยู่ด้านหน้าของตนเป็นอะโวคาโด ส่วนในงานของเฟิงเป็นเบคอนที่ดูน่ากินกว่า

“We’re very sorry. We are run out off the bacon. And all the ingredients we had right now is only enough for one serve. For the side dish, our chef suggested you an avocado. Would you like to try what we suggest? (ต้องขอโทษด้วยนะครับพอดีว่าเบคอนของทางร้านเราหมด วัตถุดิบมีพอสำหรับแค่หนึ่งจานเท่านั้น เครื่องเคียงอีกจานหนึ่งทางพ่อครัวของเราเลยแนะนำเป็น

อะโวคาโดแทนครับ คุณโอเคหรือเปล่า)”

“Oh, ok. I’ll take what you suggested then. Thank you (โอ้ โอเค ฉันผมเอาตามที่คุณแนะนำ ขอขอบคุณครับ)” เฟิงตอบกลับ
ไปก่อนที่เจียจะได้พูดอะไรออกมา และหลังจากนั้นพนักงานก็เดิน
ออกไป

“เธอไม่กินอะโวคาโด”

อยู่ ๆ เฟิงก็พูดขึ้นพร้อมกับยกจานอาหารสลัดกันทันทีโดย
ที่เจียยังไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ แต่การกระทำที่ดูเป็นธรรมชาตินั้น
ทำให้เจียผลอึ้มออกมาอย่างไม่รู้ตัว

หลังจากรับประทานอาหารกันเสร็จ พวกเขาไล่เลาะตาม
ทางเพื่อไปยังท่าเรือเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากร้านอาหารมากนัก แต่
ด้วยเส้นทางที่ขรุขระเป็นเนินสูงต่ำไม่เท่ากันทำให้การเดินทาง
ยากลำบาก ร่องสูงที่เดินนำอยู่ข้างหน้าหันกลับไปคว้ามือเล็กมาจับ
เอาไว้

“ฉันไม่ไว้ใจ เธอเป็นพวกซุ่มซ่าม”

เจียปล่อยให้อีกฝ่ายลงมือเดินตามทางไปเรื่อย ๆ ในขณะที่
ดวงตากลมโตหลุบมองสัมผัสจากฝ่ามือใหญ่ กระแสความอบอุ่นที่
ได้รับทำให้เจียเป็นฝ่ายกระชับมือให้กอบกุมกันแนบแน่นขึ้น เขา
แปลกใจเหมือนกันที่หัวใจของเขากำลังสั่นไหวให้แก่การกระทำเล็ก
น้อยเพียงเท่านี้

เมื่อคืนที่ผ่านมาเจียได้นอนคิดทบทวนกับตัวเองจนแน่ใจแล้ว
ว่า เขาไม่เคยรู้จักผู้ชายคนนี้อ่อนโยนเลยในชีวิต แต่เฟิงกลับรู้จักเขา
ดีจนเกินไป

“พวกเราเคยแต่งงานกันจริง ๆ เหมอครับ”

เจียเลือกที่จะถามสิ่งที่อยู่ในใจออกไป เพราะความรู้สึกเล็กๆ ของเขากำลังบอกว่าผู้ชายคนนี้หวังดีต่อเขาจากใจจริง และเมื่อถูกแจดอกสำคัญของประตูที่ถูกปิดตายมาตลอดหลายปีอยู่ในมือ ชายหนุ่มตรงหน้า ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะรีรอ เจียอยากรู้เหลือเกินว่าเรื่องราวในอดีตที่อยู่หลังประตูบานนั้นมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

“...”

เมื่อฟังไม่ได้ให้คำตอบ เจียก็ได้แต่เก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ในใจแล้วเดินตามอีกฝ่ายไปเงียบ ๆ จนกระทั่งมาถึงท่าเรือ

พวกเขาจับมือกันไปหยุดอยู่ตรงปลายท่า เฟิงนั่งหย่อนขาลงไปในทะเลก่อนจะกระตุกมือเจียเบา ๆ เป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายนั่งลงข้าง ๆ เจียไม่ได้พูดอะไรนอกจากนั่งลงตามคำสั่ง ดวงตากลมโตกวาดมองไปยังผืนน้ำสงบนิ่งเบื้องหน้าแล้วค่อย ๆ หลับตาลง เขาอยากซึมซับบรรยากาศยามเช้าที่แสนเงียบสงบ และผ่อนคลายความรู้สึกหนักอึ้งในใจไปกับเสียงลม เสียงคลื่นที่ซัดมากระทบกับโขดหินเป็นระลอก ๆ

เรียวขาเล็กที่แกว่งไปมาอย่างสบายใจเฉียดกับปลายเท้าของเฟิงเบา ๆ ทำให้ร่างบางค่อย ๆ ปรี๊ดตามองไปยังชายหนุ่มข้างกายที่กำลังนั่งเหม่อมองตรงไปด้านหน้า

การที่เฟิงเลือกไม่ตอบคำถามของเจีย ไม่ใช่เพราะเขาไม่อยากจะตอบหรือไม่ได้สนใจ พวกเขาเคยแต่งงานกันและเลิกกันไปแล้วนั่นคือเรื่องจริง แต่เพราะสถานะในตอนนี้เป็น ‘คนรักเก่า’ ดังนั้นการพูดถึงเรื่องราวในอดีตก็ไม่ต่างอะไรกับการรื้อปมที่เคยเจ็บปวดให้กลับมารู้สึกใหม่อีกครั้ง ไม่ใช่เพราะเขาไม่อยากจะให้เจียจำเรื่องราวทั้งหมด

ได้ แต่เขากลับเหลือเกินว่าสิ่งที่ได้เกิดขึ้นไปแล้ว อาจทำให้ตอนจบของเรื่องนี้ซำรอยเดิม “สามีของเธอดูไม่น่าจะเป็นฉันหรือไง”

เฟิงไม่ได้ให้คำตอบที่ชัดเจน แต่เลือกจะหันไปถามอีกฝ่ายพร้อมกับส่งเสียงหัวเราะในลำคอเบาๆ เพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งประโยคที่ดูคล้ายกับกำลังไม่พอใจทำให้เจียส่ายหน้าระรัวและรีบปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

“ไม่ใช่แบบนั้นครับ เท่าที่จำได้ผมไม่เคยคบคนแก่กว่ามาก่อน แต่คุณดูอายุห่างจากผมมากทีเดียว”

“ฉันห่างกับเธอแปดปี ปีนี้ฉันอายุสามสิบหก”

เจียถึงกับเบิกตากว้างเมื่อได้ยิน ร่างเล็กไล่สายตามองอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างไม่อยากเชื่อ

“ไม่เหมือนเลยครับ ตอนแรกผมคิดว่าคุณน่าจะเฟิงสามสิบต้นๆ ซะอีก แต่ก็ดีเหมือนกัน ตอนนั้นผมก็สามารถเรียกคุณว่าคุณลุงได้เต็มปากแล้วสินะ”

รอยยิ้มหวานละมุนและเสียงหัวเราะอารมณ์ดีทำให้นัยน์ตาสีดำสนิทเจือไปด้วยความอ่อนโยน คนถูกเรียกว่าลุงระบวยิ้มก่อนจะใช้ข้อนิ้วเขมหน้าผากมนเบาๆ

“ระวังเถอะ เตียววันหนึ่งเธอกลายเป็นคุณลุงบ้าง ฉันจะล้อเธอทั้งวันเลย”

เจียหัวเราะออกมาก่อนจะเท้าแขนและเอนตัวไปด้านหลังทอดตามองไปเบื้องหน้า ในขณะที่เรียวยาวยังคงกว้างไกลอย่างสบายใจ สภาพแวดล้อมที่สวยงาม รวมถึงสภาพอากาศที่ปลอดโปร่งเย็นสบายของเมืองนี้ทำให้เจียแทบจะลืมความวุ่นวายที่กรุงเทพฯ ไปจนหมดสิ้น ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่เวลาก็คล้ายกับเดินช้าลง เหมือน

ทุกอย่างค่อย ๆ ผ่านไปอย่างละมุนละม่อม

“...ผมอยากรู้เรื่องราวระหว่างเรา”

“ฉันเป็นคนจีบเธอก่อน”

หลังจากได้ยินดังนั้นร่างเล็กก็หันขวับไปมองคนข้างกาย ดวงตากลมโตจ้องมองเข้าไปในดวงตาสีดำสนิทราวกับกำลังจะค้นหาคำตอบที่ซ่อนอยู่ แต่สุดท้ายเฟิงก็เป็นฝ่ายละลายตาไปทางอื่น

“ตอนแรกเธอยังไม่ชอบฉันหรอก แต่มีครั้งหนึ่งที่ฉันพาเธอขึ้นห้อง หลังจากนั้นเธอก็ไม่ยอมออกจากห้องฉันอีกเลย ไม่รู้ติดใจอะไรฉันกันแน่”

เฟิงพยายามลดความเริ่มจะจริงจังของบทสนทนาด้วยการพูดตลก ซึ่งดูเหมือนจะได้ผลเพราะเจียหลุดหัวเราะออกมา

“แหม คุณลุง~ ที่จริงพอคุณพูดแบบนี้บ่อย ๆ ผมก็ชักเริ่มจะอยากรู้แล้วสิ...” เจ้าของโบหน้าหวานแยมยิ้มออกมาอย่างซุกซนพร้อมกับโน้มตัวเข้าไปใกล้ ๆ

“เมื่อคืนยังนอนแยกห้อง อย่าปากเก่ง”

เฟิงหัวเราะในลำคอพลางโยกศีรษะของเจียเบา ๆ ก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือไปให้ร่างบางจับ

“ไปเถอะ วันนี้เราจะไป Bells Beach กันต่อ”

วันนี้พวกเขาตัดสินใจปักหมุดกันที่ Bells Beach⁴ ชายหาดที่ขึ้นชื่อว่าสวยติดอันดับโลก และเป็นสถานที่ยอดนิยมของนักท่องเที่ยว-

⁴ ชายหาดที่มีชื่อเสียงของรัฐวิกตอเรีย เป็นสถานที่ยอดนิยมสำหรับนักเล่นเซิร์ฟทั่วโลก นับว่าเป็นจุดเล่นเซิร์ฟที่เก่าแก่ มีการจัดการแข่งขัน Rip Curl Pro ยาวนานมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1962 จนถึงปัจจุบัน

เที่ยวและนักเล่นเซิร์ฟจากหลายประเทศ

ในขณะที่รถกำลังแล่นตามเส้นทางไปเรื่อย ๆ ร่างเล็กที่นั่งอยู่ตรงเบาะข้างคนขับก็ค่อย ๆ ลดกระจกลงเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์จากด้านนอก เขาระบายยิ้มออกมาก่อนที่จะทำแขนกับขอบหน้าต่างและยื่นหน้าออกไปรับสายลมเย็น

เสียงเพลงที่ดังมาจากวิทยุภายในรถทำให้เฟิงฮัมเพลงคลอตามเบา ๆ พร้อมกับเคาะนิ้วไปกับพวงมาลัยรอย่างอารมณ์ดี เจียไต้ยืนดังนั้นก็หันไปมองอีกฝ่าย เขาทำแขนข้างหนึ่งไปกับขอบกระจกลงแล้วค่อย ๆ ระบายยิ้มออกมา

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสถานะเดิมหรือเปล่าที่ทำให้เจียรู้สึกว่เฟิงเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ต่างไปจากคนอื่น เฟิงรู้จักเขาอย่างดี เขาเหมือนได้รับการดูแลอยู่ตลอดเวลา เป็นคนที่อยู่ด้วยแล้วสบายใจ ทั้งหมดทั้งมวลทำให้เจียรู้สึกดีกับอีกฝ่ายมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

ใช้เวลาเดินทางกันไม่นานพวกเขาก็มาถึงหาด Bells Beach ในช่วงบ่ายแก่ ๆ ของวัน เฟิงขับรถเข้าไปจอดที่จุดพักรถทะเลแวนั้น ก่อนจะพาเจียเดินลงไปชายหาดด้านล่าง

บรรยากาศที่ครึกครื้นเต็มไปด้วยนักท่องเที่ยวมากมายทำให้เฟิงต้องเอื้อมไปจับมือเล็กเอาไว้ พวกเขาเดินจูงมือกันเลาะตามชายหาดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไกลออกมาจากจุดที่คนพลุกพล่าน ร่างสูงป้อมที่เตรียมมาลงบนหาดทรายก่อนจะหยิบข้าวของในมือเจียวางลงไปบนนั้น

“ที่จริงวันนี้คลื่นลมดีมาก พวกเราเล่นเซิร์ฟกันหน่อยไหม”

“คุณเล่นเป็นหรอครับ ผมไม่เคยเล่นหรอกระ มันดูเป็นกีฬา

ที่ต้องใช้พลังเยอะ ผมไม่ใช่สายกีฬาแอดเวนเจอร์เท่าไร”

“ที่จริงเธอเคยชอบมันจะตาย แต่เอาเถอะ ไม่ต้องเล่นก็ได้ ลงไปเล่นน้ำทะเลกันเฉยๆ นี่แหละ”

“มะ...เฮ้ย!”

เฟิงไม่ได้ต้องการคำตอบ เขารีบรวบร่างเล็กขึ้นพาดบ่าแล้ววิ่งตรงไปยังทะเลทันทีท่ามกลางเสียงร้องโวยวายของเจีย

“นี่คุณ ปล่อยผมลงเดี๋ยวนี้นะ!”

ความจริงเจียก็ไม่ได้เป็นคนตัวเล็กอะไร สูงตามมาตรฐานผู้ชายเอเชียด้วยซ้ำ แต่คงเพราะเฟิงสูงกว่าผู้ชายเอเชียทั่วไป และด้วยร่างกายของคนี้ออกกำลังกายอยู่เป็นประจำ ต่อให้ร่างเล็กจะดันด้วยแรงขนาดไหนก็ดูเหมือนว่าเฟิงจะไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด

“ปล่อยผมนะ!”

“โอเค ฉันจะปล่อยแล้วนะ”

เจียร้องให้ปล่อย แต่เมื่อเห็นว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในทะเลเรียบร้อยแล้ว จากที่ตื่นๆ อยู่ในที่แรกก็รีบเกาะอีกฝ่ายเอาไว้ทันที

“เดี๋ยวๆ คุณเฟิง คุณอย่าปล่อยผมนะ!”

“เมื่อไหร่คุณก็จะลงอยู่เลย”

“ถ้าผมเปียกเราจะได้เห็นด้วยกัน!”

“เหรือ อยากเห็นดีด้วยจัง”

ตุ้มมม!

เฟิงกอดร่างบางเอาไว้แล้วทิ้งตัวลงหลังลงไปทะเลกลายเป็นว่าตอนนี้ทั้งคู่จมลงไปได้แล้ว เจียรีบตะกายขึ้นมาสู่วินน้ำ โดยมีอีกฝ่ายคอยช่วยประคองไว้ และทันทีที่ได้สูดอากาศอีกครั้งเจียก็พาดลงไปที่ดินแขนของเฟิงอย่างแรง

“คุณเฟิง!”

ร่างสูงหัวเราะออกมาเสียงดังเมื่อเห็นใบหน้าหวานนูนตึงด้วยความไม่พอใจ เฟิงใช้มือข้างหนึ่งช่วยประคองเอวบางเอาไว้ให้ลอยตัว ส่วนอีกข้างช่วยปิดผมที่ลู่ลงมาปรกใบหน้าให้เจีย

เจ้าของนัยน์ตามองจ้องมองใบหน้าของอีกฝ่ายหนึ่งจัน ความคิดถึงที่สั่งสมมาตลอดสี่ปีกำลังเริ่มทำงานอีกครั้ง

เจียทำให้เฟิงนึกถึงเรื่องราวในอดีตที่ผ่านมา แต่มันช่างน่าเสียดายที่เจ้าตัวกลับลืมมันไปทั้งหมด ลืมแม้กระทั่งช่วงเวลาดี ๆ ที่เคยมีด้วยกัน ซึ่งแน่นอนว่าเฟิงไม่เคยคิดจะโทษเจีย...

นี่คือบทลงโทษที่เขาสมควรจะได้รับแล้วจริง ๆ

เฟิงแนบมือลงไปที่ข้างแก้มของอีกฝ่าย ได้ปลายนิ้วโป้งเบา ๆ ที่ริมฝีปากสีหวานก่อนที่จะค่อย ๆ เคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้ จนเจียรู้สึกถึงลมหายใจอุ่นรินรดอยู่บนผิว

ดวงตากลมโตจ้องมองใบหน้าหล่อเหลาที่พราวไปด้วยหยดน้ำโดยไม่หลีกหนี ทั้ง ๆ ที่รู้ดีว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ก็ตาม เจียปล่อยให้อีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้นจนปลายจมูกโด่งคลอเคลียอยู่ที่ผิวแก้ม

“ถ้าวันหนึ่งเธอจำทุกอย่างได้ เธอจะไม่โกรธในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้เจีย”

“...”

“เพราะเธอเป็นคนพูดเอาไว้เอง”

เฟิงใช้โอกาสนี้กดจูบลงไปที่ริมฝีปากของเจีย สัมผัสอ่อนโยนเรียบง่ายไม่ได้ล่อล้าไปมากกว่านั้น แต่กลับทำให้หัวใจเจียปั่นป่วนว่าวุ่นมากกว่าที่เคย

เจียไม่ได้รังเกียจสัมผัสของอีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ กลับกันเขารู้สึกดีไม่ต่าง

เมื่อเห็นว่าเจียนิ่งไปและไม่ได้ผลักเขาออกเหมือนเมื่อครั้งก่อน เพียงเสี้ยววินาทีต่อจากนั้นเฟิงก็เป็นฝ่ายผละออกมา นัยน์ตาคมจ้องมองคนตรงหน้าที่พยายามก้มหน้าซ่อนใบหน้าที่ขึ้นสีแดงเรื่อพร้อมกับมัมปากแน่น

“อะ...ผมจะขึ้นฝั่ง” เจียพึมพำด้วยเสียงแผ่วเบา และผละตัวออกห่างก่อนจะเผลอไปทางอื่นอย่างอาย ๆ

หลังจากเหตุการณ์นั้นเจียก็ทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น เขาขอให้เฟิงพาขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนชุดในรถบ้านและลงมาจากรถอีกทีในช่วงพระอาทิตย์ใกล้ตกดิน ร่างเล็กสวมเสื้อยืดตัวบางกับกางเกงขาสั้นเดินเข้าไปหาเฟิงที่กำลังบึ่งบาร์บีคิวอยู่ตรงท้ายรถ ก่อนจะเริ่มบทสนทนาด้วยท่าทางและน้ำเสียงที่คิดว่าเป็นปกติที่สุด

“ว้าว น่าอร่อยจังครับ” เจียว่า เขาจับไหล่เฟิงพร้อมกับหลับตาสูดกลิ่นหอมของเนื้อที่กำลังสุก

เฟิงชำเลื่องมองร่างเล็กก่อนจะส่ายหน้ายิ้ม ๆ จากนั้นจึงหยิบบาร์บีคิวไม้ที่สุกแล้วไปจ่อที่ปากเจีย “ลองชิมสิ”

เจียอ้าปากกัดเข้าไปหนึ่งคำ เคี้ยวอยู่สักพัก จากนั้นจึงพยักหน้าให้อีกฝ่าย “อร่อยแบบไร้ที่ติ”

“เวอร์”

“ไม่เวอร์สักหน่อย คุณลองกินสิ”

เฟิงกัดบาร์บีคิวจากไม้ที่เจียเพิงกินไปเมื่อกี้ี้ เขาเคี้ยวอยู่สักพัก จากนั้นไม่นานก็พยักหน้าเบา ๆ ตาม

“จะอร่อยมากกว่านี้ถ้ามีเบียร์สักหน่อย” ว่าแล้วก็เดินกลับเข้าไปด้านในรถและออกมาพร้อมกับกระป๋องเบียร์จำนวนหนึ่ง

“พวกรุ่นนี้คุณต้องขับรถนะ อย่าลืมนะ ไม่ใช่เข้าขึ้นมาแล้วแสร้งกันนะ” เจียทักเมื่อเห็นจำนวนกระป๋องเครื่องดื่มมีมาที่เฟิงขนออกมาวางเอาไว้ตรงโต๊ะด้านหน้า

“ใครเขาจะดื่มจนเมาละ เขาเรียกว่าดื่มสร้างบรรยากาศ” เฟิงตอบกลับด้วยเสียงเจือหัวเราะ พร้อมกับยื่นเบียร์ให้เจียหนึ่งกระป๋อง

“ผมจะคอยดู มันต้องมีสักคนแหละที่คอปไปก่อน”

“ที่ป็นนี้คือจะไม่ดื่ม?”

“ใครบอกว่าผมจะไม่ดื่มกันละ” เจียยกคิ้วให้อีกฝ่ายก่อนจะรับเอากระป๋องเบียร์มาเปิดแล้วยกขึ้นดื่ม

พวกเขา นั่งกินดื่มกันไปเรื่อย ๆ พอรู้ตัวอีกทีเบียร์ก็หมดไปหลายกระป๋อง จนเฟิงเริ่มรู้สึกเคลิ้ม ๆ กริ้ม ๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว แต่คนที่ดูจะอาการหนักที่สุดในตอนนี้คงหนีไม่พ้นเจียที่หน้าแดงก่ำจากอุณหภูมิของร่างกายที่สูงขึ้น

“พอไหม เธอดูไม่ไหวแล้วนะ” เฟิงรีบคว้าข้อมือเล็กเอาไว้เมื่อเห็นว่าเจียกำลังจะเปิดเบียร์อีกกระป๋อง

“อ้อา~ เจียยังไหวหรือก ไม่เชื่อก็อหันมามองกันชัด ๆ ก่อนค่อยกล่าวหา”

เมื่อเห็นว่าคนตัวเล็กเริ่มพูดยานคางไม่เป็นภาษาเฟิงก็รีบดึงเบียร์กระป๋องนั้นออกมาจากมือเจีย

“เธอเมาละ...”

ยังไม่ทันที่เฟิงจะได้พูดจนจบประโยค อยู่ ๆ เจียก็เอื้อมมากอบกุมใบหน้าคมใให้โน้มลงมาใกล้จนใบหน้าของพวกเขาอยู่ห่างกัน

ไม่ถึงคืบ เจียจ้องมองเข้าไปในดวงตาของชายหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่ยอมแพ้ เพื่อยืนยันว่าตัวเองไม่ได้เมา

“ไหนดน เจียเหมือนคนเมาตรงหน้า~”

ร่างสูงได้แต่นั่งนิ่ง ๆ มองดวงหน้าหวานอย่างเพลิดเพลิน ทุกองค์ประกอบยังคงทำให้เฟิงตกหลุมรักคนคนนี้ซ้ำ ๆ ได้อย่างง่ายดาย

เจียมีดวงตากลมโตในแบบที่เฟิงชื่นชอบ ยิ่งในเวลานี้ดวงตาของอีกฝ่ายหวานหยาดเยิ้มด้วยความเมามาย ผิวที่ขาวจัดทำให้แก้มกลมเป็นสีชมพูระเรื่อ เจียมีจมูกโด่งเรียวยาวกับริมฝีปากอมชมพูมีไฟเล็ก ๆ แต่งแต้มอยู่ตรงโหนกแก้มขวาที่ทำให้ดูมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น

“เห็นไหม พี่ไม่เชื่อเจีย บอกแล้วว่าเจียไม่เมาสักหน่อยนี่”

คำสรรพนามที่ฟังดูสนิทสนมยิ่งทำให้หัวใจของเฟิงเริ่มทำงานหนักอีกครั้ง ตอนนี้นายหนุ่มได้รับรู้แล้วว่าเขาคิดถึงคนตรงหน้ามากเพียงใด...ไม่รู้ว่าเพราะเบียร์หลายกระป๋องที่เขาได้ดื่มหรือเปล่าถึงทำให้ความรู้สึกและวันเวลาเก่า ๆ หวนกลับเข้ามาในความคิด

เฟิงคิดถึงเจ้าของรอยยิ้มนี้มากเกินไปจนกว่าที่ตัวเขาเองจะจินตนาการได้ ทุก ๆ อย่างที่เป็นเจียยังคงประทับอยู่ในใจของเขาเสมอมา

“เจีย”

เฟิงจับมือเล็กทั้งสองข้างที่กอบกุมใบหน้าของเขาออก ก่อนจะกดจูบลงบนฝ่ามืออุ่นนุ่มแนบแน่น ในขณะที่สายต่ายังจ้องเข้าไปในดวงตากลมโตอย่างไม่ลดละ

สัมผัสสาก ๆ จากไรหนวดแข็งที่คลอเคลียอยู่บริเวณฝ่ามือทำให้สติของเจียเริ่มล่องลอย ก่อนที่วินาทีต่อมาริมฝีปากของทั้งคู่

จะบิดเบียดเข้าหากันอย่างโหยหา เสียงดุดดิ่งและเสียงลมหายใจที่
วินรุดกันอยู่ค่อย ๆ ดังถี่กระชั้นขึ้นตามแรงปรารถนา

“อะ...อ้อออ”

แต่ก่อนที่อุณหภูมิในร่างกายของทั้งคู่จะร้อนรุ่มไปมากกว่านี้
เฟิงผู้มีสติมากกว่าก็เป็นฝ่ายผละริมฝีปากออกมาก่อนและซ้อนอุ้ม
ร่างเล็กเดินเข้าไปด้านในรถบ้านอย่างไม่รอช้า

ทันทีที่แผ่นหลังบางสัมผัสกับเตียงนุ่มร่างสูงก็นำตัว
คร่อมลงไปทาบทับ ริมฝีปากของพวกเขาบดเบียดกันอีกครั้งอย่าง
เร่าร้อน ในขณะที่ฝ่ามือใหญ่ลูบไล้ผิวเนียนสวยได้ชุดนอนตัวบาง
และบีบเคล้นสะโพกমনอย่างสนุกมือ

น้ำเมาในร่างกายทำให้เวลานี้เจียกล้ำขึ้นจากเดิมหลายเท่า
มือเล็กเริ่มไม่อยู่นิ่ง สอดเข้าไปลูบไล้หน้าท้องที่เกร็งจนขึ้นลอน
สัมผัสวาบหวีที่เจียดไปมาใกล้จุดกลางกายทำให้เฟิงรีบผละตัวออก
มา เร่งถอดเสื้อตัวเองก่อนจะคร่อมทับลงไปอีกครั้ง

ชายหนุ่มซุกโอบหน้าลงไปที่ยางลำคอระหง ไหล่พรมจูบไปทั่ว
ลาดไหล่บาง ก่อนจะรีบถอดเสื้อของคนตรงหน้าและโยนมันทิ้งไป
อย่างไม่ใยดี

“ฮะ! อ้อออ”

เจียคราวด้วยความกระสันเมื่อคนด้านบนก้มลงมาครอบครอง
ยอดอกสีหวาน ก่อนจะดูด吮จนมันแข็งเป็นไต ไโรหนวดแข็ง ๆ ที่
คลอเคลียผิวบวกกับความรู้สึกวาบหวนจากปลายลิ้นที่กำลังไล้เลีย
ทำให้เจียอดไม่ไหว ต้องแอ่นอกเข้าหาอีกฝ่ายด้วยความเสียวชาน

เฟิงค่อย ๆ ลากมือต่ำลงไปเรื่อย ๆ เขากำลังจะปลดเปลื้อง

ปรากราด้านสุดท้ายบนตัวของร่างเล็กออก แต่เมื่อฝ่ามือใหญ่แตะไปที่ขอบกางเกง จิตได้สำนึกของเจียก็เหมือนจะกลับมาทำงานอีกครั้ง

“ตะ...เดียว”

เสียงร้องห้ามทำให้เฟิงเองก็คล้ายกับได้สติคืนมา ชายหนุ่มหยุดการกระทำทุกอย่างและผละตัวห่างออกไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งอาการนั้นก็ทำให้เจียตกใจไม่แพ้กัน เขาริบบิ้นตัวลุกขึ้นนั่งแล้วพยายามจะอธิบาย

“คือผมแค่จะบอก...”

“ขอโทษ”

เฟิงรู้สึกผิดที่ปล่อยให้สถานการณ์เลยเถิดมาจนถึงขนาดนี้ ตอนนี้เจียกำลังเมา ไม่ได้มีสติสัมปชัญญะครบร้อยเปอร์เซ็นต์ การที่ตัวเขาเอ่อออกไปเองว่าอีกฝ่ายเต็มใจก็คงจะดูเห็นแก่ตัวไปสักหน่อย

“ไม่ ๆ คือผมจะบอกว่าคุณใส่ถุง...”

ร่างสูงลุกขึ้นจากเตียงไปโดยไม่รอฟังคำอธิบาย ดวงตากลมโตมองตามเจ้าของแผ่นหลังกว้างที่เดินไปหิบบิ้นเสื้อของตัวเองขึ้นมา สวมก่อนจะเดินออกจากกรงไป

เสียงปิดประตูทำให้เจียตาสว่าง เมื่อเริ่มสร้างเมาก็รีบหาเสื้อของตัวเองที่ถูกถอดโยนเอาไว้ที่ไหนสักแห่ง เจอแล้วก็หิบบิ้นมาสวมลวก ๆ ก่อนจะถอนหายใจออกมาเสียงดัง

ที่จริงเจียไม่ได้ตั้งใจจะร้องห้าม เขาเพียงแค่ว่าถามถึงเรื่องป้องกันเท่านั้น...ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกผิดจนต้องขอโทษกันและเดินออกไปแบบนี้

หลังจากปล่อยให้เวลาผ่านไปสักพักใหญ่ ร่างสูงก็เดินกลับเข้ามาในรถและขึ้นมานอนบนเตียงอีกครั้ง ตอนนี้งานรถตกอยู่ในความเงียบ จนกระทั่งเฟิงถอนหายใจออกมาแล้วชำเลืองมองเจียที่นอนอยู่ข้างๆ

“ฉันขอโทษ”

“ที่จริงเมื่อก็...ผมเต็มใจนะ”

“อ้อ ไม่เป็นไร นอนเถอะ”

เจียไม่รู้ว่าเฟิงเชื่อในสิ่งที่พูดจริง ๆ หรือเพียงแค่ตอบรับส่ง ๆ ไปอย่างนั้น แต่ด้วยบรรยากาศและสถานการณ์ตอนนี้ทำให้ร่างเล็กไม่อยากเข้าชี้

เฟิงดึงผ้าห่มผืนใหญ่ขึ้นมาคลุมร่างกายพวกเขาไว้ ก่อนจะสอดแขนเข้าไปใต้ลำคอของร่างเล็กและรั้งให้ขยับเข้ามาในอ้อมกอดฝ่ามือใหญ่อบอุ่นที่หัวไหล่মনเบา ๆ ในขณะที่ปลายจมูกก็สูดดมกลิ่นหอมอ่อน ๆ จากเส้นผมนุ่มของคนตรงหน้า

คนตากลมค่อย ๆ ซ้อนตามองอีกฝ่าย ก่อนจะซุกใบหน้าเข้าหาร่างกายอันแสนอบอุ่นโดยที่ไม่ได้พูดคุยอะไรกันต่อ

แม้ว่าเจียจะมีคำถามมากมายในใจ แต่สุดท้ายความเจียบน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดในเวลานี้

Day 3

แสงแดดยามเช้าส่องผ่านผ้าม่านบางเข้ามาในรถ กระทบ
ร่างของคนสองคนที่ยังคงนอนกอดกันอยู่บนเตียง ดูเหมือนว่าการ
มาเมลเบิร์นในครั้งนี้พวกเขาจะไม่สนใจว่าเวลาจะผ่านไปช้าหรือเร็ว
สิ่งสำคัญมีเพียงอย่างเดียวคือขอแค่ได้ใช้เวลาด้วยกันแบบนี้

“ลูกได้แล้ว”

เสียงที่กระซิบอยู่ข้างหูทำให้คนตัวเล็กที่กำลังฝันหวานส่ง
เสียงงัวเงียเบาๆ แล้วซุกหน้ากับอกแกร่งหนีแสงแดดที่เริ่มลามเลีย
เข้ามา

“อ้อออ~”

เจ้าของนัยน์ตามมองร่างบางที่วาดแขนขามากอดก่ายตัว
เขาเอาไว้อย่างเอาแต่ใจก่อนจะระบายยิ้มออกมา

“ยังซี! เขาเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน”

คำพูดนั้นทำให้ดวงตากลมโตค่อยๆ ปริบขึ้นมองคนที่นอน

กอดกันอยู่

“คุณรู้จักผมดีจนผมอยากจำทุกอย่างได้บ้าง คุณช่วยเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ผมฟังได้ไหมครับ”

สุดท้ายความคับข้องใจที่มีก็ทำให้ตัดสินใจถามออกไป เจียไม่อยากเสียเวลาไปกับการตามหาอะไรอีก เพราะสิ่งที่ตามหามาตลอดอยู่ข้างๆ เขาแล้วในตอนนี่

“มันอาจจะเป็นเรื่องที่ไม่น่าประทับใจสำหรับเธอก็ได้”

“ทำไมคุณพูดเหมือนไม่อยากให้ผมจำได้ขนาดนั้น จะน่าประทับใจหรือไม่ ไม่ใช่เรื่องสำคัญสักหน่อย การที่ผมออกมาตามหาคำตอบใกล้ถึงเมลเบิร์น นั่นหมายถึงผมพร้อมจะยอมรับความจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้นแล้วต่างหาก”

เจียพอจะเดาเรื่องราวในอดีตได้คร่าว ๆ เพราะการเป็นสามีเก่านั้นหมายถึงความสัมพันธ์ของพวกเขาอาจจะจบไม่สวยเท่าไร แต่ถึงอย่างนั้นก็อยากรู้ความจริงทั้งหมดที่เกิดขึ้นอยู่ดี

เขาอยากรู้เหลือเกินว่าอะไรที่ทำให้ชีวิตคู่จบลง และอยากรู้เหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมผู้ชายที่ยังดูรักเขามากขนาดนี้ถึงยอมหายไปจากชีวิตเขาตลอดหลายปี

“ทำไมคุณถึงชอบเลี่ยงตอบเรื่องความสัมพันธ์ของเราตลอดเลย”

เมื่อเฟิงเจียบไป ร่างเด็กก็ผลัดตัวออกจากอ้อมกอดและลุกขึ้นป็นิ่งที่ปลายเตียง ก่อนจะถอนหายใจออกมาเสียงดัง

อาการของเจียทำให้เฟิงรู้ได้ทันทีที่กำลังถูกโกรธเข้าให้แล้ว ชายหนุ่มรีบลุกขึ้นตามไปก่อนจะรวบเอาบางมากอดเอาไว้ แล้วเกยคางที่ลาดไหล่ของอีกฝ่าย

“อย่าเพิ่งโกรธดิ ฉันไม่ได้จะปิดบังเธอนะเจีย”

“ไม่ได้ปิดบังอะไรกัน คุณกำลังทำอยู่เห็น ๆ ไหนคุณบอกว่า คุณไวใจได้ไง”

“เพราะฉันคือสามีเก่าของเธอ นั่นคือเหตุผลว่าทำไมฉันไม่
อยากพูดถึงมันสักเท่าไร มันมีบางเรื่องที่คุณข้างละเอียดอ่อนจน
ฉันคิดว่าหากเธอรู้ทั้งหมดในตอนนี้นั้นอาจจะเร็วเกินไป เธอมาไกล
ถึงเมลเบิร์นเลยนะเจีย ฉันอยากให้เธอมีความสุขกับตอนนี้มากกว่า”

สิ่งที่เฟิงพูดยิ่งทวีความอยากรู้อยากเห็นในใจของเจียมากขึ้นไปอีก แต่
เขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้หากอีกฝ่ายยังไม่พร้อมเล่าเรื่องราว
ทั้งหมดในตอนนี

เป็นเพราะความทรงจำที่หายไปคือช่วงเวลาของพวกเขาทั้งคู่
อาจจะมีความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างในตอนนั้นที่กระทบต่อ
จิตใจอีกคนได้ ดังนั้นการรอให้ทุกฝ่ายพร้อมเปิดใจคุยกันคงจะเป็น
เรื่องที่ดีกว่า

“ฉันสัญญาว่าหลังจบทริปนี้ฉันจะเป็นคนเล่าเรื่องทั้งหมดให้
เธอฟังด้วยตัวเอง”

“...ก็ได้ครับ”

ใบหน้าหวานจางอเล็กน้อยเมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ ทั้ง
น้ำเสียงและท่าทางหงอยๆ ทำให้เฟิงระบวยิ้มออกมาด้วยความ
เอ็นดูจนต้องบิบบกั้มของเจียเบาๆ

“อย่าทำหน้างออย่างนั้นสิ ไปเถอะ ไปหาอะไรกินกันดีกว่า”

พวกเขาใช้เวลาในช่วงเข้าไปแบบเอื่อยๆ พอรู้ตัวอีกที
พระอาทิตย์ก็อยู่กลางหัวเสียแล้ว นั่นเป็นเพราะเจียยังคงติดค้างอยู่

กับเรื่องเมื่อตอนเช้าที่ทำให้ยังคงคับข้องใจจนไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรทั้งนั้น เจียรู้สึกหงุดหงิดนิด ๆ ที่ไม่มีสิทธิ์ได้รับรู้เรื่องราวในอดีตของตัวเอง

“ยังคิดมากเรื่องที่ฉันพูดเมื่อเช้าหรือไง”

“ก็ด้วยครับ”

“อย่าเพิ่งกังวลเลย หากความรู้สึกของพวกเขาในตอนนี้นั้นมากพอ ทุกอย่างมันจะผ่านไปได้ด้วยดี”

ประโยคนั้นทำให้เจียนึกทบทวนความสัมพันธ์ของพวกเขาในตอนนี้อย่างไร แม้ว่าจะยังไม่ใช่ความรัก แต่มันเป็นความชอบแล้วอย่างแน่นอน

ช่วงเวลาตลอดสามวันที่ผ่านมาในเมลเบิร์นผ่านไปอย่างช้า ๆ ซึ่งสวนทางกับความรู้สึกของทั้งคู่ที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว เป็นผลมาจากการกระทำที่เป็นธรรมชาติของเฟิง ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุย การดูแล หรือการแสดงความรัก สิ่งเหล่านั้นทำให้เจียสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายแสดงออกมาจากใจจริง

ตอนนี้เจียยอมรับว่าเขารู้สึกดีกับการที่มีเฟิงอยู่ในชีวิตแบบนี้ จนกลัวว่าหากความจริงในอดีตทำให้ความสัมพันธ์กลับไปสู่จุดจบเดิม คงน่าเสียดายไม่น้อย

“แล้ววันนี้เราไปไหนกันครับ” เจียเลือกจะไม่พูดอะไรต่อและเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอย่างเนียน ๆ

“Princetown อากาศดี เหมาะกับการพักผ่อน”

Princetown เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ไม่ไกลจาก Bells Beach มากนัก เป็นหน้าผาที่มีทางเดินยาวยื่นลงไปในทะเลเชื่อมไปถึงท่าเรือเล็ก ๆ ที่มักจะมีคนนิยมมานั่งตกปลาและถ่ายรูปกัน

หลังจากเดินทางมาถึงเฟิงก็ขอตัวไปคุยโทรศัพท์ ให้เจียเดินนำลงไปด้วยรูปชมวิวดรอปลงด้านล่างก่อน แต่หลังจากเวลาผ่านไปร่างเล็กก็ไม่เห็นวีแวนว่าชายหนุ่มจะเดินตามลงมาเสียที เลยเดินกลับขึ้นไปบริเวณจุดจอดรถ

เมื่อเจียเดินไปถึงก็เห็นว่าเฟิงยังคงคุยโทรศัพท์กับใครสักคนอยู่ด้วยท่าทางอารมณ์ดี เพื่อความเป็นส่วนตัวของอีกฝ่ายเจียเลยหันหลังเตรียมเดินออกมาจากตรงนั้น แต่เพราะบทสนทนาที่แว่วเข้ามาในโสตประสาททำให้เรียวขาเล็กถึงกับชะงักกึก

“แล้วจะรีบกลับนะครับ หนูอย่าดีอกับคุณย่านะ”

ดวงตาคู้งามทอประกายวูบไหว ร่างเล็กค่อยๆ หันกลับไปมองอีกฝ่ายที่บังเอิญหันมาสบตาเขาพอดีพอดี ซึ่งเฟิงก็ดูตกใจไม่แพ้กันที่เห็นเขายืนอยู่ตรงนี้ ร่างสูงรีบบอกกล่าวคนปลายสายแล้วเก็บโทรศัพท์ใส่ในกระเป๋ากางเกง ก่อนจะเดินเข้ามาทอดคอดคอยเจียราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ยืนรอฉันนานแล้วหรอ”

เจียจ้องมองเข้าไปในดวงตาสีรัตติกาลคู่นั้นอย่างค้นหา แต่เขาไม่พบอะไรนอกจากความมืดมิดที่คล้ายกับกำลังซ่อนเรื่องราวและคำพูดนับร้อยพันเอาไว้ในนั้น

“ไม่นานครับ ผมเพิ่งเดินขึ้นมาถึงเมื่อกี้”

“ขอโทษทีปล่อยให้อรไปเดินถ่ายรูปเล่นกันเถอะ”

เจียกลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนจะพยักหน้าเบาๆ ปล่อยให้เฟิงเดินทอดคอดเขาลงไปยังจุดชมวิวด้านล่าง ทำราวกับว่าเมื่อกี้เขาไม่ได้ยินอะไรทั้งสิ้น ตรงข้ามกับความคิดในหัวที่จินตนาการไปแล้วต่าง ๆ นานา คิดไปจนถึงขั้นว่าบางทีอีกฝ่ายอาจจะมีการครอบครัวยุคใหม่

แล้วก็ได้

คำถามมากมายตีกันอยู่ในหัว แต่เจียไม่กล้าเอ่ยคำถามอะไรออกไป เขาก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นเพราะไม่อยากทำลายบรรยากาศดี ๆ ในตอนนี้อย่างไร หรือเพราะกลัวที่จะรับรู้ความจริงกันแน่

“เป็นอะไรไป”

เมื่อเห็นว่าร่างเล็กเจียบไปถนัดตา เฟิงก็กระชับแขนที่กอดคอและรั้งให้อีกฝ่ายเอนศีรษะเข้ามาหา ก่อนจะกดปลายจมูกลงไปใกล้กลุ่มผมนุ่มแนบแน่น

พอดี...

“อ้อออ ปล่อยก่อนครับ” เจียร้องห้ามและพยายามดันอกกว้างให้ขยับออกห่าง

“เป็นอะไรหรือเปล่า ปกติพามาเที่ยวเธอต้องกระโดดโลดเต้นแล้วสิ”

“ก็ตอนรอคุณคุยโทรศัพท์ผมถ่ายรูปตรงนี้ไปหมดแล้ว เหลือแค่ข้างล่างตรงที่เขตกบปลากันยังไม่ได้ลงไปถ่ายครับ”

เจียพยายามควบคุมสีหน้าให้ดูปกติที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เป็นเพราะความรู้สึกอ่อนไหวทำให้เขาไม่สามารถสบตากับเฟิงได้นานจึงแส้มองไปทางอื่น

“อย่างนั้นก็เดินลงไปกันเถอะ”

เฟิงคว้ามือเด็กมาจับเอาไว้แล้วจึงมืออีกฝ่ายพาเดินลงไปยังท่าเรือด้านล่าง โดยที่เจียก็ได้แต่เดินตามไปเจียบ ๆ พร้อมกับหัวใจที่หนักอึ้งจนไม่อาจแบกรับได้ไหว

“...เมื่อกี้ คุณคุยกับใครเหรอครับ”

“อ้อ คนที่บ้านนะ”

เฟิงตอบกลับด้วยท่าที่สบาย ๆ ดูไม่ตกใจหรือมีท่าทางร้อนรนอะไร เจียจึงได้แต่พยักหน้าเบา ๆ

“วันนี้ฟ้าดูไม่เป็นใจ เหมือนฝนกำลังจะตกเลยนะ”

หลังจากเฟิงพูดจบเจียก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่อยู่ ๆ ก็เริ่มอึมครึมแบบไม่มีสาเหตุ ต่างจากตอนที่ลงมาถ่ายรูปก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง

“งั้นไหน ๆ ก็อุตส่าห์มาแล้ว ผมขอไปถ่ายรูปตรงที่เขาคงปลາแบบเร็ว ๆ แบบหนึ่ง แล้วพวกเราค่อยกลับกันก็ได้”

พวกเขาเดินลงมาถึงด้านล่างที่เป็นท่าเรือเล็ก ๆ คล้ายกับแพย่นลงไปในทะเล เจียกดชัตเตอร์เก็บภาพทิวทัศน์เบื้องหน้าเอาไว้ได้ทันก่อนที่ไม่กี่นาทีต่อจากนั้นฝนจะเทลงมาอย่างรวดเร็ว

เป็นเพราะฝนที่ตกลงมาอย่างหนักทำให้ตารางการท่องเที่ยวของวันนี้ต้องชะงัก และจากพยากรณ์อากาศในโทรศัพท์มือถือที่ระบุเอาไว้ว่าฝนจะตกไปตลอดจนกระทั่งถึงกลางดึก ทำให้พวกเขาตกลงกันว่าจะเริ่มออกเดินทางกันใหม่ในเช้าวันพรุ่งนี้

ทั้งสองรีบพากันวิ่งกลับไปหลบฝนที่รถ โชคดีที่ในรถบ้านมีพร้อมทุกอย่าง เจียเลยขอตัวเข้าไปอาบน้ำชำระล้างร่างกายก่อน โดยในระหว่างนั้นเฟิงก็อาสาเข้าครัวเตรียมอาหารสำหรับพวกเขา

ครึ่งชั่วโมงต่อมาเจียก็เดินออกมาจากห้องน้ำในสภาพที่เส้นผมยังคงเปียกชุ่ม เขาตรงไปหาเฟิงที่กำลังทำอาหารอยู่ตรงโซนครัว ยืนเท้าสะเอวมองชายหนุ่มตรงหน้าในขณะที่มือยังคงถือผ้าขนหนูเช็ดผมตัวเองอยู่

“ให้ผมช่วยอะไรไหม”

“ไม่เป็นไร ใกล้เคียงแล้ว เธอไปเช็ดผมให้แห้งก่อนเถอะ”

“ไม่ยังรู้ว่าคุณทำอาหารเป็นด้วย”

“เรียกว่าพอทำได้ดีกว่า ไม่ได้ถึงกับเก่งหรอก”

“หนุ่มโสดแบบคุณ นี่กว่าจะมีใครทำให้กินเสียอีก”

เจียเพิ่งสะโพกกับเคนน์เตอร์ครัวพร้อมกับกอดอกมองอีกฝ่าย รวบรวมว่ากำลังหาความจริงบางอย่าง ซึ่งคำถามนั้นทำให้เฟิงถึงกับชะงักไป ร่างสูงค่อยๆ วางของในมือลงก่อนจะหันมาประจันหน้ากับอีกฝ่าย

“โอเค ฉันยอมรับแล้วก็ได้”

ร่างเล็กคล้ายกับหายใจสะดุดไปจังหวะหนึ่ง ดวงตาฉายแววประหลาดออกมาอย่างเห็นได้ชัด

“...”

เจียจ้องมองชายหนุ่มตรงหน้าที่ค่อยๆ โนมัตวลงมาใกล้ด้วยหัวใจที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่น ถึงแม้ว่าความจริงที่กำลังจะได้ฟังต่อจากนี้จะทำให้เขากลัวมากเพียงใดก็ตาม

แต่ความจริงก็คือความจริง ไม่ว่าจะช้าหรือเร็วสุดท้ายก็ต้องรู้อยู่ดี

“ฉันมีแม่บ้านคอยช่วย”

“โอ้ ผมไม่ได้หมายถึงแบบนั้นเสียหน่อย!”

หลังจากรับประทานอาหารกันเสร็จ เฟิงก็เข้าไปอาบน้ำชำระล้างร่างกาย ใช้เวลาไม่นานนักร่างสูงก็เดินกลับไปหาเจียที่กำลังนอนดูซีรีส์อยู่บนเตียง

ตอนนี้ที่นอนของพวกเขากลายเป็นโรงหนังขนาดย่อม เนื่องจากเจียใช้เครื่องโพรเจกเตอร์ต่อเข้ากับโทรศัพท์มือถือแล้วฉายภาพ

ขึ้นไปบนเพดานรถ

“มานอนดูด้วยกันไหมครับ”

ไดยินดังนั้นเพ็งกิริบก้าวขึ้นเตียงและล้มตัวลงไปยังที่ว่างข้าง ๆ
ทันที เขารวบเอวบางให้เข้าไปแนบชิด โดยที่ร่างเล็กก็ไม่ได้ขัดขืน อีก
ทั้งยังอิงซบใบหน้าลงกับอกกว้าง

ท่ามกลางเสียงฝนปรอยและท่วงทำนองเพลงแสนโรแมนติก
จากซีรี่ย์ที่กำลังดำเนินไป ไม่มีใครพูดอะไร รวากับว่าความสนใจของ
คนทั้งคู่ที่นอนกอดกันอยู่กำลังจดจ่อกับเรื่องราวของบทละครตรง
หน้า

แต่แท้จริงแล้วมันไม่ได้เป็นแบบนั้น โดยเฉพาะเจียที่ยังคงคิด
ไม่ตกกับสิ่งที่ไดยินก่อนหน้านี้อัน จนในที่สุดก็ตัดสินใจถามในสิ่งที่ค้าง
คาใจ

“นี่คุณ หลังจากที่เราเลิกกัน คุณได้แต่งงานใหม่หรือเปล่า
ครับ”

คำถามที่ไดยินทำให้เพ็งขมวดคิ้วมองเจียอย่างไม่เข้าใจ

“ทำไมอยู่ ๆ ถึงถามเรื่องนี้”

“ก็ไม่มีอะไรสักหน่อย ผมก็แค่ถามไปอย่างนั้นเอง”

“ฉันไม่ได้แต่งงานใหม่”

“ทำไมล่ะครับ คุณก็ยังดูหนุ่ม น่าจะหาแฟนใหม่ได้ไม่ยากนะ”

“มีใครคนหนึ่งขอฉันเอาไว้”

คำตอบนั้นทำหัวใจของเจียกระตุกวบ อดยอมรับไม่ได้ว่าลึก ๆ
แล้วเขากลัวความจริงที่กำลังจะได้รู้

“เขาเป็นใครเหรอ ผมถามได้ไหม”

“คนในครอบครัวของฉันนะ”

ชายหนุ่มค่อย ๆ เชยคางให้คนโบหน้าหวานเงยขึ้นมาสบตา และเป็นอย่างที่เฟิงคาดเดาเอาไว้ เวลานี้ดวงตากลมโตบ่งบอกความรู้สึกทุกอย่างได้เป็นอย่างดี นัยน์ตาคู่สวยกำลังสั่นไหวคล้ายกับว่า 'ไม่มั่นใจในบางสิ่ง'

ฝ่ามือใหญ่สัมผัสแก้มนวลอย่างอ่อนโยนพร้อมกับใช้ปลายนิ้วไล่เบา ๆ ที่แก้มเนียนละเอียด เฟิงจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเจีย ก่อนจะค่อย ๆ โน้มโบหน้าเข้าไปใกล้ กดจูบที่ริมฝีปากอีกฝ่ายแนบแน่น

“ฉันมาไกลถึงเมลเบิร์นเพื่อมาหาเธอ เธอยังจะไม่มั่นใจอะไรอีกเจีย”